

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/337/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817208624
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2020:8817208624.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, AK Bratislava, Mýtňa 48, 811 07 Bratislava, P.O.BOX 205, proti žalovanému: R. Z.Z., S.. XX.XX.XXXX, M. Z. Q. Č.. XXX, XXX XX Z. Q., zast. JAKUBIS & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 6.831,48 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré trovy je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobca a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny vo výške 6.831,48 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 5.564,79 eur od 17.12.2016 do 5.549,79 eur od 27.09.2017 do 23.10.2017, úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 5.439,79 eur od 24.10.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalobca, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Mal za to, že v spore preukázal splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 ZoB s tým, že nie je na mieste si zamieňať povinnosť odoslania výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB, s povinnosťou jej faktického doručenia. Podľa tvrdenia odvolateľa teda riadne preukázali, že ich právny predchodca dňa 23.11.2016 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku vrátane nezaplatenie úverových splátok, pre ktorú ich právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru (rovnako aj 20.12.2016) a žalovaný napriek týmto písomným výzvam ich právneho predchodcu svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Navrhol teda odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobnému návrhu vyhovieť. Súčasne uplatnil trovy konania. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť.

3. Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 12Co/101/2019 - 197 zo dňa 04.02.2020, rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V rozhodnutí uviedol, že zo spisu vyplynulo, že žalobca predložil súdu výzvu banky datovanú dňom 26.10.2016 na zaplatenie omeškaného

dľhu z úveru adresovanú a odoslanú žalovanému dňa 02.11.2016. Oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru právneho predchodcu žalobcu (banky) zo dňa 23.11.2016, ktoré obsahovalo výzvu na splatenie celej pohľadávky zosplatennej ku dňu 22.11.2016, bolo preukázane (podľa doručenky) doručené žalovanému dňa 01.12.2016. Preto výzve zo dňa 20.12.2016, odoslanej žalovanému dňa 27.12.2016 už nemožno pripísať žiadnu relevanciu. Zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE medzi SLSP, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola uzatvorená dňa XX.XX.XXXX. Z uvedeného jednoznačne vyplynulo, že medzi výzvou a zmluvou o postúpení pohľadávky uplynulo 90 kalendárnych dní, ako zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky banky. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu príšť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ) (rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018). Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018). Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 OZ). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v Zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Z uvedeného vyplýva, že s tvrdením žalobcu v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie v časti namietaného neúplného zistenia skutkového stavu a s tým súvisiaceho nesprávneho právneho posúdenia veci možno súhlasíť. V dôsledku toho sa potom súd prvej inštancie vôbec nezaoberal opodstatnenosťou výšky žalobcom uplatneného nároku. Vychádzajúc z vyššie uvedeného úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude zaoberať sa nanovo aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka na základe postúpenia pohľadávky SLSP, a.s. po naplnení zákonných predpokladov podľa § 92 ods. 8 ZoB pre postúpenie pohľadávky bankou a následne zaoberať sa opodstatnenosťou výšky žalobcom uplatneného nároku. Odvolaciemu súdu tak potom neostávalo nič iné, ako postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a postupom podľa § 391 CSP mu vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie odstrániť odvolacím súdom všetky vytykané nedostatky, pri svojom novom rozhodnutí zohľadniť všetky aspekty načrtnuté odvolacím súdom, následne znovu vo veci rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj riadne a náležite odôvodniť.

4. Súd sa preto opätovne oboznámil žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.11.2017, ako aj dôkazmi, ktoré k žalobe pripojil žalobca, a to: Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXX, Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., Produktové obchodné podmienky pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., výzva pred splatnosťou, Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti + doručenka / doručenková pošta, výzva na zaplatenie pred postúpením pohľadávky, Zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa XX.XX.XXXX s identifikáciou postúpenej pohľadávky, oznámenie o postúpení pohľadávky a podací hárok. Ďalej sa oboznámil s písomnými vyjadreniami žalobcu a prednesmi právneho zástupcu žalovaného.

5. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., poskytla žalovanému na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX

úver vo výške 5.900 eur s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 19,90%, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. V rozpore so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy dlžník svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnil riadne a včas. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia. Nakoľko žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatil, čím nastal prípad porušenia podmienok úverovej zmluvy, právny predchodca žalobcu v súlade s čl. 8 bod 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., vyhlásil ku dňu 22.11.2016 mimoriadnu splatnosť pohľadávky z úveru. V zmysle čl. 6 bod 6.3. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., pri doručovaní písomnosti poštou sa písomnosti považujú za doručené v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a to aj keď adresát zmarí jej doručenie alebo sa o doručení nedozvie. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo žalovanému doručené dňa 01.12.2016 v súlade s ust. čl. 6 bod 6.3. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s.. Nakoľko žalovaný v poskytnutej 15 - dňovej lehote od doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. do 16.12.2016 dlžnú sumu nezaplatil, voči právnenému predchodcovi žalobcu sa tak od 17.12.2016 dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 20.12.2016 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy postúpením žalovanej pohľadávky. Nakoľko žalovaný na výzvu právneho predchodcu žalobcu nereagoval a dlh nezaplatil, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzavretej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., ako postupcom a spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., ako postupníkom dňa XX.XX.XXXX bola pohľadávka postúpená žalobcovi ako postupníkovi, o čom bol žalovaný upovedomený písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky v súlade s ust. 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Po postúpení predmetnej pohľadávky, žalovaný svoj záväzok do dňa podania žalobného návrhu uhradil len sčasti, a to vo výške 125,- eur nasledovne: úhrada 15,- eur prijatá na účet žalobcu dňa XX.XX.XXXX, úhrada 110,- eur prijatá na účet žalobcu dňa XX.XX.XXXX. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje voči žalovanému len časť postúpeného nároku vo výške nesplatenej dlžnej istiny úveru vo výške 5.564,79 eur, zmluvných úrokov vo výške 1.341,69 eur a poplatkov za správu úveru vo výške 50,- eur spolu s príslušenstvom.

6. Právny zástupca žalovaného požiadal súd, aby žalobu v celom rozsahu zamietol.

7. Zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je zrejmé, že jej predmetom bolo poskytnutie peňažných prostriedkov (spotrebný úver na čokoľvek) zo strany postupcu žalovanému v sume 5.900 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť v pravidelných mesačných splátkach po 117,01 eur v počte 120 splátok. Splatnosť prvej splátky istiny bola dňa XX.XX.XXXX a konečná splatnosť úveru bola dňa XX.XX.XXXX. Typ a výška úrokovej sadzby bola v zmluve dohodnutá vo výške 17,90% ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, pričom išlo o úrokovú sadzbu fixnú. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 21,24%.

8. V zmysle článku III., časť I., bod.6 zmluvy, všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v Úverovej zmluve, a ak je k úverovej zmluve dohodnuté poistenie k úveru a súčasťou dokumentu je časť II., tiež bod 4. a 5. v časti II. tohto dokumentu, sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí.

9. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (časť I, čl. III., bod 7 zmluvy).

10. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa XX.XX.XXXX medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému.

11. Listom zo dňa 23.11.2016 označeným ako Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, žalovanému žalobca oznámil, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od XX.XX.XXXX. Na základe vyššie uvedeného vyhlásila banka ku dňu 22.11.2016 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Pohľadávku zo Zmluvy vo výške 7.005,62 eur bol povinný uhradiť do 15 dní

odo dňa doručenia tohto listu. Táto písomnosť bola žalovanému doručená dňa 01.12.2016, písomnosť prevzala mama žalovaného.

12. Banka, listom zo dňa 26.10.2016 a zo dňa 20.12.2016, oznámila žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 25.10.2016 vo výške 1.615,35 eur. Splatná a nezaplatená pohľadávka banky ku dňu 19.12.2016 je vo výške 7.118,61 eur.

13. Právny zástupca žalovaného žiadal zamietnuť žalobu v celom rozsahu. Žalobca svoje nároky voči žalovanému odvodzuje zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej so SLSP, a.s. dňa XX.XX.XXXX (ďalej len „Zmluva“). Podľa § 52 ods. 1 OZ „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.“ Podľa § 52 ods. 2 OZ „Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.“ Podľa § 54 ods. 2 OZ „V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“ Z vyššie citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že Zmluva je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. Neplatné je podľa § 52 ods. 2 OZ preto aj prípadné dojednanie o režime Obchodného zákonníka. Podľa § 101 OZ „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“ Podľa § 103 OZ „Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“ Občiansky zákonník ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohol byť dôvodne podaný návrh na začatie konania na súd (actio nata). Ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba (veriteľ) by mohol právo subjektívne vykonať alebo nie, t.j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve. Možnosť vykonania práva po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v okamihu, keď sa veriteľ môže oprávnene domáhať na súde splnenia záväzku. Je to vlastne časový moment, keď sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Pokiaľ subjektívne právo nedospelo do štádia nároku, nemôže začať plynúť ani premlčacia doba (actioni non natae non praescribur). Právo mohlo byť prvýkrát vykonané vtedy, ak je spôsobilé na žalobu, t.j. keď možno podať návrh na začatie súdneho konania. Deň, od ktorého začína plynúť premlčacia doba, je totožný s dňom, keď možno po prvý raz podať návrh na začatie konania bez nebezpečenstva, že bude zamietnutý súdom pre predčasnosť (porovnaj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 496-498). Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu preto vznáša námietku premlčania celého práva. Zmluvu uzavrel žalovaný s bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa. Tieto nároky mal žalobca získať postúpením. Preto je potrebné sa v prvom rade zaoberať otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je (aspoň voči žalovanému) platné a účinné. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta.“ Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby (ad 1) bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a (ad 2) aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ustanovenie § 525 ods. 1 Obč. zák. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Z už uvedeného potom vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto

postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods.1 O.s.p tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie. Teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Žalobca priložil k žalobe výzvu č. 0292/LC_vpms_1411 zo dňa 26.10.2016 a výzvu č. 0292/LC_vpms_1746 zo dňa 20.12.2016, avšak nepreukázal doručenie ani jednej z nich. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. Žalovaný je toho názoru, že v zmluve nebolo dohodnuté vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Ak by zmluva, resp. VOP aj takúto dohodu obsahovali, žalovaný má za to, že toto bolo v zmluve uvedené menším písomnom ako ostatné náležitosti zmluvy. Na základe uvedeného nemožno konštatovať existenciu dohody o možnosti predčasného zosplatenia úveru. Máme za to, že z uvedeného tvrdenia žalobcu si nemožno vyvodit', že si zmluvné strany platne dojednali možnosť vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru - pohľadávky. Na takúto dohodu je potrebné, aby bol zachovaný riadny kontraktálny proces a dohoda by musela byť podpísaná oboma stranami dohody. V tomto prípade žiadna dohoda neexistuje, nakoľko zmluva neobsahuje ustanovenie, ktorým by zmluvné strany dojednali vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Dané tvrdenie podporuje aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 4S/28/2012-22 z 10. januára 2013, v ktorom súd uviedol: „Formulácia Zmluvy, kde je drobným písmom v tabuľke uvedené, že Zmluva sa týka troch starých (prípadne premlčaných) úverov/pôžičiek, je nepostačujúca, spôsobilá privodiť spotrebiteľovi vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil.“ Záverom je potrebné konštatovať, že právny predchodca žalobcu nevyhlásil mimoriadnu splatnosť. To má zásadný význam pri postupovaní pohľadávky, nakoľko súdy judikovali, že nemožno postúpiť nezosplatnený úver. Žalobcovi tak chýba aktívna legitímácia. Rovnako žalobca nepreukázal, že nastal prípad porušenia podľa bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok.

14. Právny zástupca žalobcu uviedol, že pohľadávka žalobcu čo do právneho dôvodu a výšky predstavuje neuhradenú časť úveru poskytnutého žalovanému právnym predchodcom žalobcu na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Zo žalobcom predloženého podrobného položkovitého výpisu obrátov na úverovej zmluve je preukázaný kompletný historický vývoj žalovanej pohľadávky. Žalovaný sa zaviazal úver, ktorý mu bol poskytnutý dňa XX.XX.XXXX vo výške 5.900,00 € splatiť formou 120 pravidelných mesačných splátok so stanovenou výškou splátky 117,01 € s dátumom splatnosti jednotlivých splátok k 25.dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Dátum splatnosti prvej mesačnej splátky úveru bol zmluvnými stranami dohodnutý k XX.XX.XXXX, dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky úveru k XX.XX.XXXX. Žalovaný počas trvania úverového vzťahu uhradil celkovo sumu vo výške 382,26 €. Platby žalovaného sú vo výpise z úverového účtu zaznamenané ako položky „prevod z úveru - čerpanie a vklad hotovosti“. Z predloženého prehľadu platieb žalovaného započítaných na istinu vyplýva, že žalovaný uhradil na istinu celkovo sumu 335,21 €, pričom zostatok nesplatennej istiny tak predstavuje sumu 2.952,53 € (po odpočítaní prijatých platieb od celkovej sumy poskytnutého úveru: 5.900,00 € - 335,21 € = 5.564,79 €). Konečný stav zostatku úveru k danému dňu, predstavoval neuhradenú sumu 5.564,79 € (stĺpec „zostatok“). Predmetná suma tak zodpovedá neuhradenej časti úveru. Od 17.12.2014 žalovaný na splatenie úveru neuhradil na účet právneho predchodcu žalobcu ani na účet žalobcu žiadnu platbu, čo preukazujeme položkovitým výpisom z účtu, z ktorého vyplýva, že až do postúpenia pohľadávky XX.XX.XXXX nie sú na účte žiadne vkladové položky (stĺpec „vklad / výber“). (Vkladové položky zo dňa XX.XX.XXXX predstavujú odpisové položky uskutočnené bankou z dôvodu postúpenia pohľadávky). Žalobca sa v tomto konaní voči žalovaným domáha zaplata pohľadávky vo výške 6.831,48 € s prísl. Uplatnená pohľadávka pozostáva z neuhradenej časti úveru vo výške 5.564,79 € (v špecifikácii postúpenej pohľadávky „Istina celkom“), z nesplatených riadnych úrokov vo výške 1.341,69 € (v špecifikácii postúpenej pohľadávky „Riadne úroky“) a z nesplatených poplatkov za správu úveru vo výške 50,00 € (v špecifikácii postúpenej pohľadávky „Poplatky“). Navýšenie úveru o úroky a poplatky má svoj základ v RPMN vo výške 21,24 %, ktorej číselný údaj je uvedený v čl. I bod 1 úverovej zmluvy a v ročnej úrokovej sadzbe vo výške 17,90 % p.a., ktorej číselný údaj sa nachádza v čl. I úverovej zmluvy. Čo sa týka nesplatených riadnych úrokov vo výške 1.341,69 € v špecifikácii postúpenej pohľadávky „Riadne úroky“), tieto predstavujú riadne úroky za obdobie od XX.XX.XXXX do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. do 22.11.2016, ktoré boli vyčíslené z konečného zostatku úveru pričom úroková sadzba, t.j. sadzba na základe ktorej

sa vypočítavajú úroky bola dojednaná zmluvnými stranami v Zmluve o úvere v časti 1 bod. I. ako fixná vo výške 17,90 % p.a.. Nesplatené poplatky za správu úveru vo výške 50,00 € (v špecifikácii postúpenej pohľadávky „Poplatky“) predstavujú poplatky za správu úveru za obdobie od XX.XX.XXXX do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. do 22.11.2016. Žalovanému bol za toto obdobie v súlade s časťou 1. bod 2 Úverovej zmluvy v Úverovej zmluvy poplatok za vystavenie upomienky vo výške 25,00 €. Poplatky boli individuálne zmluvne dojednané. Súdu týmto podaním predkladáme vyčíslenie poplatkov za správu úveru za jednotlivé mesiace. Predmetom konania je bankový úver regulovaný aj právnou úpravou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), z ktorého vyplýva že banka môže postúpiť pohľadávku inému subjektu, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Právny predchodca žalobcu listom pod názvom Výzva zo dňa 26.10.2016 vyzval žalovaného na uhradenie úveru v lehote 15 dní od doručenia výzvy s upozornením, že v prípade jeho neuhradenia bude právny predchodca žalobcu oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný v lehote stanovenom právnym predchodcom žalobcu úver neuhradil. Následne právny predchodca žalobcu listom pod názvom Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2016 úver zosplatnil. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je splatná pohľadávka alebo jej časť - je možné použiť inštitút postúpenia za predpokladu písomnej výzvy, po tom čo bol dlžník nepretržite ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Jedným z podmienok na pre platné postúpenie pohľadávky je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. V danom prípade boli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zároveň súdu uvádzame, že právny predchodca žalobcu postupoval v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď žalovaný vyzval výzvou zo dňa 20.12.2016 na úhradu peňažného záväzku s upozornením na postúpenie tretej osobe. Na základe vyššie uvedených je preukázané, že pred postúpením pohľadávky právny predchodca t.j. banka žalovaného (klienta) písomne vyzval na splnenie jeho záväzku, pričom žalovaný bol nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s uhradením úverových splátok. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná naša aktívna legitímácia v tomto spore. Podporne odkazujeme na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave pod sp.zn. 26Co/34/2017 zo dňa 30.01.2018. Podľa odborného vyjadrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 24.7.2014, ktoré bolo predložené Okresnému súdu Vranov nad Topľou v konaní pod sp.zn. 13C/79/2014, ak je úver splatný v splátkach (bez ohľadu na to, o aké splátky ide) banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru („pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku klienta“) za splnenia zákonných podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 prvá veta z. o bankách. Terminologické vymedzenie pohľadávky, ktorú môže banka postúpiť za splnenia uvedených predpokladov, ako pohľadávky zodpovedajúcej peňažnému záväzku klienta, predstavuje pohľadávku banky voči klientovi z určitého úverového vzťahu a teda celú pohľadávku, celú sumu istiny, úrokov z úveru ako aj prípadných iných nárokov i už poplatkov alebo prípadných sankcií. V opačnom prípade, resp. v prípade vymedzenia pohľadávky na účely ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách len na splátky, ktoré sa už stali splatnými, teda na tzv. dospelé splátky, by sa banka a súčasne aj dlžníci mohli ocitnúť v pozícii, že by dochádzalo k postúpeniu pohľadávky zodpovedajúcej len sume 90 dňového omeškania. K ust. § 92 ods. 8 z. o bankách považujeme za potrebné uviesť, že zákon o bankách v tejto časti nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Účelom dotknutého ustanovenia zákona je prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť bankovú pohľadávku, čo nepochybne vyplýva zo systematického začlenenia dotknutého ustanovenia zákona ako aj dôvodovej správy k ust. § 92 vládneho návrhu zákona o bankách: „V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods.8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.“ Zákon o bankách ani dôvodová správa k nemu neobsahujú žiadne ustanovenie o tom, že by podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 8 z. o bankách podmieňovali platnosť postúpenia bankovej pohľadávky. Podporne k správnosti nášho názoru o účele prelomenia bankového tajomstva v prípade postúpenia bankovej pohľadávky na subjekt bez bankového povolenia týmto odkazujeme na právne závery vyjadrené v uznesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29Odo/1613/2005 zo dňa 29.4.2008. Podporne v súlade s eurokonformným výkladom Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12.júla 2002 týkajúcej sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) poukazujeme aj na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ z 22.novembra 2012 vo veci C119/12, F. Q. proti mr.nexnet GmbH.ECLI:EU:C:2012:748, ktorý výslovne viaže možnosť postúpenia pohľadávky operátora na viazanosť postupníka telekomunikačným tajomstvom, nespochybňuje však samotnú možnosť postúpenia pohľadávky. Okrem jazykového výkladu je nevyhnutné pri výklade právnych predpisov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na platnosť právneho úkonu brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu

a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov (Nález Ústavného súdu SR z 3.júla 2008, sp.zn.I.ÚS 242/07). Podľa rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp.zn. II. ÚS 87/04 nemá v súkromnoprávnej sfére každý rozpor so zákonom automaticky za následok neplatnosť právneho úkonu. Takýto záver sa musí opierať o rozumný výklad dotknutého ustanovenia, nestačí len formálny gramatický výklad. Dôležitý je predovšetkým teleologický výklad a účel zákonného príkazu, resp. zákazu. Pokiaľ zákonodarca zaradil ust. § 92 ods. 8 z. o bankách do časti OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, z hľadiska systematického a teleologického výkladu nemožno dospieť k záveru, že cieľom zákonodarcu bolo upraviť náležitosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky, prípadne jeho platnosť, teda pôsobiť ako norma lex specialis k ust. § 524 a nasl. OZ. Podporne odkazujeme na právny záver vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.8.2016. Nie je na mieste zamieňať povinnosť odoslania výzvy, ktorá vyplýva z ust. § 92 ods. 8 z. o bankách s povinnosťou jej faktického doručenia. Nami predložená úverová zmluva spĺňa všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Týmto odkazujeme na aktuálny právny názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Z. M., ktorým sú slovenské súdy viazané. Predmetný rozsudok ako case-law Súdneho dvora Európskej únie predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa článku 7 odsek 2 druhá veta Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Zároveň poukazujem na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí pléna 07.02.2018 rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tak, že ustanovenie §5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. To znamená, že aplikácia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia jednostranne zvýhodňuje spotrebiteľa, pričom takáto ochrana jedného z účastníkov občianskeho súdneho konania je v rozpore s princípom nestrannosti súdu, a teda aj s princípom právneho štátu. V zmysle časti I. čl. 10 ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená postupovať v súlade s úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť pohľadávku, uplatniť si svoje práva na Rozhodcovskom súde, na všeobecnom súde, vymáhať pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. Nakoľko žalovaný si svoju povinnosť uhrádzať pravidelné mesačné splátky nespínil riadne a včas, právny predchodca žalobcu písomnou výzvou vyzval žalovaného na úhradu nesplatených úverových splátok. Nakoľko žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu neuhradeného úveru nezaplatil, čím porušil podmienky úverovej zmluvy, právny predchodca mal právo v zmysle čl. 8 bod 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo žalovanému doručené dňa 01.12.2016 v súlade s ustanovením čl. 6 bod 6.3. Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. Nakoľko žalovaný v poskytnutej 15-dňovej lehote od doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. do 16.12.2016 dlžnú sumu nezaplatil, voči právnemu predchodcovi žalobcu sa tak od 17.12.2016 dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Máme za to, že trojročná premlčacia doba začína plynúť nasledujúci deň po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, čiže od 17.12.2016. Keďže žalobca si predmetnú žalobu uplatnil na okresnom súde pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty vyjadrenie žalovaného ohľadom premlčacej lehoty považujeme za irelevantné. Na základe vyššie uvedených je preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, pričom predmetná pohľadávka nie je premlčaná. Zároveň poukazujeme na fakt, že v zmluve je čitateľne, rovnakou veľkosťou písma ako ostatné náležitosti zmluvy uvedená informácia ohľadom možnosti mimoriadnej splatnosti úveru.

15. Právny zástupca žalovaného v podaní zo dňa 27.08.2018 následne uviedol, že postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“). V tomto prípade sa však právny predchodca žalobcu a žalobca musia pri postúpení pohľadávky riadiť okrem všeobecných ustanovení OZ aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré umožňuje banke postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke, avšak po splnení určitých podmienok. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite

dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. ... " Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, tento dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Citované ustanovenie charakterizujú nasledovné aspekty:

1. Postupiteľnosť bankovej pohľadávky,
2. Predchádzajúca písomná výzva klientovi,
3. Omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní po doručení výzvy,
4. Postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní (splatné pohľadávky),
5. Postupiteľnosť aj tretej osobe,
6. Nevyžaduje sa súhlas klienta.

Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané resp. v rozpore so zákonom), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Z už uvedeného potom vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie. Teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Súčasne musí postupca preukázať, že bol postúpený zosplatený úver. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej vecnej legitímácie postupníka. Takýto záver vyplýva aj z Rozsudku Krajského súdu Trenčín zo dňa 13.1.2016 sp. zn. 5Co 460/2015. Tento rozsudok zasielame súdu v prílohe tohto podania. Z uvedeného rozhodnutia KS Trenčín uvádzame časť odôvodnenia. „Na pojednávaní bol právny zástupca navrhovateľa súdom prvého stupňa vyzvaný na doloženie dokladu preukazujúceho, že výzva právneho predchodcu navrhovateľa bola odporcovi aj zaslaná ... Pokiaľ tak navrhovateľ neurobil, nepredložil zároveň doklad o svojej aktívnej vecnej legitímácii ... Odvolací súd preto v zhode s názorom súdu prvého stupňa dodáva, že tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 odsek 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je 1) splatná (dospelé splátky), a to za predpokladu 2) písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.“ Na podporu svojich tvrdení žalovaný tiež poukazuje na nasledovný Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018: „Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci kardinálnym právnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Súdny oboch inštancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentmi súhlasí. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanej príhode je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následne nepretržite omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučuje. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode dlžníka. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 9 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie

pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/ zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle §39 Občianskeho zákonníka.“ Žalovaný podporne poukazuje aj na Rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn.: 7 Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhoduje či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splneniach ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§39 O.z.).“ Máme za to, že ustanovenie § 92 odsek 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením vzhľadom na jeho začlenenie do predpisu verejnoprávnej povahy, a to zákona o bankách. Doposiaľ nebolo preukázané, že právny predchodca (banka) zaslal žalovanej výzvu pred postúpením pohľadávky. Žalobca síce predložil výzvy zo dňa 26.10.2016 a zo dňa 20.12.2016 avšak žiadnym spôsobom nepreukázal, že výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách bola žalovanému aj riadne doručené. Žalovaný je toho názoru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu, máme za to, že žalobca nemá právo vystupovať v tomto konaní ako žalobca, keďže nepreukázal platne postúpenie pohľadávky. O tom, či vôbec Výzva bola zaslaná žalovanému, žalobca žiadny dôkaz nepredložil. V konaní žalobca teda túto skutočnosť nepreukázal. Povinnosťou žalobcu v konaní je preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu a svoje tvrdenia (ohľadom doručenia výzvy) súdu preukázať i dôkazným bremenom, pričom nepreukázanie tvrdení žalobcu súdu i dôkazom v konečnom dôsledku vyvoláva (má za následok) nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje účastníka, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno a ktorý je i v dôkaznej núdzi. Žalobca súdu nepreukázal odoslanie resp. doručenie Výzvy (a tým aj aktívnu legitímáciu v danom konaní). K tvrdeniam žalobcu o tom, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2016, na základe ktorého došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti právnym predchodcom žalobcu ku dňu 22.11.2016. Toto podanie podľa žalobcu spĺňa náležitosti výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. K tomu uvádzame, že s uvedeným tvrdením žalobcu sa nestotožňujeme, nakoľko nie je možné považovať predmetné podanie za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZOB. K rozdielu k Výzve a Oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, treba uviesť, že Výzva je presne tou výzvou, ktorú uvádza § 92 odsek 8 zákona o bankách a je teda potrebným predpokladom na to, aby mohla banka postúpiť pohľadávku a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je úkonom banky, ktorá vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru! Už zo samotného významu oboch týchto tzv. výziev je zřejmý ich rozdiel. Výzva 1/ je predpokladom postúpenia a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je o tom, že banka uplatňuje svoje právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Tieto dve výzvy nemožno zamieňať, ani nijako nahrádzať a už vonkoncom nemožno tvrdiť, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 odsek 9 OZ je výzvou banky v zmysle § 92 odsek 8 zákona o bankách. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka v konaní a to z dôvodu, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Z názorom žalobcu sa nestotožňujeme, nakoľko z § 92 ods. 8 ZoB (predtým ods. 7) ale aj zo samotnej dôvodovej správy k predmetnému zákonu, je zjavné, že sleduje aj podmienky postúpenia. Podľa § 39 OZ „, Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.“ Podľa § 40 ods. 1 OZ „Ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.“ Výzva podľa § 92 odsek 8 zákona o bankách je svojou povahou jednostranný adresovaný právny úkon, s ktorým sú spojené určité právne následky predvídané v § 92 zákona o bankách. Ak teda zákon (§ 92 ods. 8 zákon o bankách) vyžaduje urobenie určitého úkonu (výzva klientovi) v písomnej forme, a táto forma dodržaná nebola (resp. ju žalobca nepreukázal), možno dôjsť len k jednému záveru, a to neplatnosti takéhoto úkonu. Je potrebné poukázať na to, že je to adresovaný právny úkon, a preto je potrebné preukázať doručenie druhej strane, aby o ňom mala vedomosť. Nedodržanie písomnej výzvy preukázateľne zaslanej druhej strane má za následok neplatnosť tohto úkonu. Potom neplatnosť tohto úkonu má za následok neplatnosť ďalšieho nadväzujúceho úkonu, ktorým je zmluva o postúpení pohľadávok. Súčasne, ak žalobca nepreukáže zaslanie výzvy žalovanému, je zmluva o postúpení pohľadávky neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. Akákoľvek iná interpretácia by bola popieraním základných princípov, na ktorých je súkromné právo vybudované, resp. snahou o tendenčné vykladanie ustanovení právnych predpisov. Ako jednoznačne vyplýva z vyššie uvedeného výkladu pri tzv. bankových úveroch, kde postupom je banka, je zároveň pre platné postúpenie pohľadávky nutné dodržať podmienky stanovené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. ZoB pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje

súčasné splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, avšak ich splnenie žalobca nepreukázal resp. nedodržel. Z tohto dôvodu je postúpenie pohľadávky neplatné v zmysle § 39 OZ. Z uvedeného tak jednoznačne a nespochybniteľne vyplýva, že doručenie resp. preukázateľne odoslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 ZoB je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Tento záver preukazuje aj ustálená súdna prax krajských súdov, ako príklad uvádzame napr. Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 11.3.2015 sp. zn. 4Co/145/2014: „... Nepreukázal však, že žalovaným bola zo strany banky skutočne doručená písomná výzva a napriek doručeniu tejto výzvy boli žalovaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku. ... Na podporu našich tvrdení opätovne uvádzame aj Rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 24.04.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017: „... K dovolateľovej argumentácií ohľadne námietky, že § 92 ods. 8 ZoB upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky dovolací súd záverom podotýka nasledovné. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnásťtej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol napr. Porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákona č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu. Ako už bolo spomenuté v bode 21. tohto rozhodnutia, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyklúčujú, práve naopak a prekrývajú.“

16. Na pojednávaní dňa 15.10.2018 právny zástupca žalovaného uviedol, že žalobca preukazuje doručenie postúpenia pohľadávky, resp. oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému s doručenkou, uvedené ustanovenie však nemožno považovať za, nepovažujú za výzvu, resp. nemožno oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanému, aj keď bolo doručené poštou, nemožno považovať za výzvu na plnenie. Podľa názoru zástupcu žalovaného nie je možné stotožňovať oznámenie o postúpení pohľadávky a výzvu na plnenie. Postup by mal byť taký, že najprv by mala byť doručená žalovanému výzva na plnenie, kde musí byť preukázané, v akej výške a prečo má žalovaný plniť a následne by malo byť doručené, a po nedodržaní 90 dňovej lehoty na plnenie podľa výzvy, až potom môže tak veriteľ postúpiť svoju pohľadávku na iného veriteľa a túto skutočnosť oznámiť o postúpení pohľadávky žalovanému. Takže keď žalobca preukazuje postúpenie pohľadávky oznámením, ktoré mal doručiť poštou žalovanému, avšak tak nepostupoval, takže je to bezpredmetné. Ďalej uviedol, že doručenie výziev na plnenie, ktoré síce boli predložené súdu, avšak ich doručenie žalovanému nebolo preukázané. V ostatnom poukázal na všetky predchádzajúce písomné a ústne prednesy. Poukázali na príslušné rozhodnutia Najvyššieho súdu, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 a rovnako rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/26/2017, opravuje sa, 7Cdo/26/2018 zo dňa 28.03.2018.

17. Právny zástupca žalobcu vo svojom písomnom vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 06.12.2018 uviedol, že žalobca sa plne pridrižava žaloby, ako aj ich vyjadrení. Všetky tvrdenia žalovaného žalobca vyvrátil predložením relevantných dôkazov. Tvrdenia žalovaného z posledného pojednávania o nedodržaní 90 - dňovej lehoty sú bezpredmetné, nakoľko žalobca pred postúpením dňa 20.12.2016 vyzval výzvou žalovaného na úhradu dlžnej sumy s preukázaním doručenia, ako aj postúpenia tretej osobe. Následne došlo k postúpeniu pohľadávky dňa XX.XX.XXXX čo znamená, že 90 - dňová lehota bola dodržaná. Žalobca predložil všetky relevantné dôkazy na preukázanie svojho nároku. V podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, právny zástupca žalobcu uviedol, že ich aktívnu legitímáciu v tomto spore preukazujú oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu uvedenú žalovaným v zmluve o úvere „Z. Q. XXX, XXX XX Z. Q.“, ktorá je zároveň aj adresou jeho trvalého pobytu, doporučené dňa 4.4.2017 pod číslom zásielky R., čo preukazujeme predloženým podacím hárkom pod č. O.. Relevantným oznámením o postúpení pohľadávky postupcom riadne hmotnoprávne preukázali našu aktívnu legitímáciu v tomto spore. Takýto postup preukázania aktívnej legitímácie je plne v súlade s právnymi predpismi a súdnou praxou bežne akceptovateľný. V tomto podoporne odkazujú na rozsudok Najvyššieho súdu SR pod sp.zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.6.2003, v ktorom Najvyšší súd vyslovil právny názor, že „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.“ Zároveň za účelom našej aktívnej legitímácie predložili súdu aj zmluvu o postúpení

pohľadávok spolu s identifikáciou postúpenej pohľadávky. Nakoľko predmetom žaloby je zaplatenie bankovej pohľadávky, za účelom preukázania našej aktívnej legitímácie sme súdu predložili aj: výzvu na zaplatenie omeškaných splátok úveru zo dňa 26.10.2016 + podací hárok č. O., ktorým preukazujeme odoslanie výzvy do dispozičnej sféry žalovaného pod podacím číslom R. zo dňa 2.11.2016; oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2016 s výzvou na plnenie vrátane doručenky zo dňa 1.12.2016; výzvu na zaplatenie pohľadávky banky po predčasnej splatnosti pred jej postúpením zo dňa 20.12.2016 + podací hárok č. O., ktorým preukazujeme odoslanie výzvy do dispozičnej sféry žalovaného pod podacím číslom R. zo dňa 27.12.2016. Predloženými písomnými výzvami preukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 z. o bankách. Ich právny predchodca predloženie výzvy zo dňa 26.10.2016 a zo dňa 20.12.2016 zasielal formou doporučenej poštovej zásielky, odoslanie výzvy preukazujú predloženým podacími hárkami. Ich právny predchodca tak vykonal všetko pre doručenie výzvy banky pred zosplatením ako aj pred postúpením pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách, výzvy zasielal na jemu známu adresu trvalého pobytu žalovaného „Z. Q. XXX, XXX XX Z. Q.“. Zmenu adresy na doručovanie písomnosti žalovaný nám ani nášmu právnenému predchodcovi neoznámil. Výzvy banky tak boli zaslané do sféry dispozície žalovaného, kedy odosielateľ písomnosti môže rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom písomnosti objektívne aj oboznámi. Žalovaný s trvalým pobytom evidovaným na adrese „Z. Q. XXX, XXX XX Z. Q.“ v čase doručovania vyššie uvedených listín tak jednoznačne mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle nášho právneho predchodcu. Nie je na mieste zamieňať povinnosť odoslania výzvy, ktorá vyplýva z ust. § 92 ods. 8 z. o bankách s povinnosťou jej faktického doručenia. V prípade odopretia prijatia doručovanej zásielky zo strany príjemcu by tak k doručeniu zásielky nikdy nedošlo a pri názore prezentovanom právnym zástupcom žalovaného a súdom I. inštancie v napadnutom rozhodnutí (odsek 49) by tak ani nemohlo dôjsť k postúpeniu bankovej pohľadávky. Uvedený názor je zjavne nesprávny a neudržateľný. Podporne odkazujeme na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010. Súd I. inštancie nepovažoval nimi predloženú výzvu na plnenie zo dňa 23.11.2016 a výzvu na plnenie zo dňa 20.12.2016 za riadne a dôvodné výzvy podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách, s predloženou listinou sa nijako nevysporiadal. Podľa ust. § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta.“ V tomto spore preukázali, že ich právny predchodca dňa 23.11.2016 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku vrátane omeškaných nezaplatených úverových splátok, pre ktorých neplnenie náš právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Rovnako vyzval žalovaného na plnenie už zosplateného dlhu výzvou zo dňa 20.12.2016. Žalovaný napriek písomným výzvám nášho právneho predchodcu svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaný napriek výzvám banky zaslaným do jeho dispozičnej sféry bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu voči banke vrátane omeškaných splátok, na ktorých zaplatenie bol preukázateľne vyzvaný, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná naša aktívna legitímácia v tomto spore. Podporne odkazujeme na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave pod sp.zn. 26Co/34/2017 zo dňa 30.1.2018. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“ (Nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp.zn. I.ÚS 640/2014). Podľa odborného vyjadrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 24.7.2014, ktoré bolo predložené Okresnému súdu Vranov nad Topľou v konaní pod sp.zn. 13C/79/2014, ak je úver splatný v splátkach (bez ohľadu na to, o aké splátky ide) banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru („pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku klienta“) za splnenia zákonných podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 prvá veta z. o bankách. Terminologické vymedzenie pohľadávky, ktorú môže banka postúpiť

za splnenia uvedených predpokladov, ako pohľadávky zodpovedajúcej peňažnému záväzku klienta, predstavuje pohľadávku banky voči klientovi z určitého úverového vzťahu a teda celú pohľadávku, celú sumu istiny, úrokov z úveru ako aj prípadných iných nárokov i už poplatkov alebo prípadných sankcií. V opačnom prípade, resp. v prípade vymedzenia pohľadávky na účely ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách len na splátky, ktoré sa už stali splatnými, teda na tzv. dospelé splátky, by sa banka a súčasne aj dlžníci mohli ocitnúť v pozícii, že by dochádzalo k postúpeniu pohľadávky zodpovedajúcej len sume 90 dňového omeškania. Správnym a náležitým zistením skutkového stavu veci, ako aj správnym právnym posúdením veci by súd I. inštancie musel dospieť k záveru, že nám v tomto spore svedčí aktívna legitímácia.

18. K podanému odvolaniu sa vyjadril písomne aj právny zástupca žalovaného, ktorý uviedol, že odvolanie žalobcu považuje za nedôvodné, so skutočnosťami v ňom uvedenými sa nestotožňuje a naopak má za to, že Rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z úplne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia merita veci, pričom súd postupoval tak, že boli zachované procesné práva oboch strán sporu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje na najnovší Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018: „Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci kardinálnym právnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Súdny oboch inštancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentami súhlasí. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následne nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode dlžníka. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/ zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle §39 Občianskeho zákonníka.“ Žalovaný podporne poukazuje aj na Rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn.: 7 Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splneniach ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§39 O.z.).“ Ustanovenie § 92 odsek 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením vzhľadom na jeho začlenenie do predpisu verejnoprávnej povahy, a to zákona o bankách. Z vykonaného dokazovania prvostupňového súdu jednoznačne vyplýva, že právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle zákonnej úpravy platného postúpenia pohľadávky, nakoľko žalovaným riadne nedoručil Výzvu a zároveň nedodržel 90 dňovú lehotu omeškania. Zároveň k tvrdeniam žalobcu o tom, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktoré podľa žalobcu spĺňa náležitosti výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, uvádzame, že s uvedeným tvrdením žalobcu sa nestotožňujeme, nakoľko nie je možné považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZOB. K rozdielu k Výzve a Oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, treba uviesť, že Výzva je presne tou výzvou, ktorú uvádza § 92 odsek 8 zákona o bankách a je teda potrebným predpokladom na to, aby mohla banka postúpiť pohľadávku a Oznámenie o

vyhlásení mimoriadnej splatnosti je úkonom banky, ktorá vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru! Už zo samotného významu oboch týchto tzv. výziev je zrejмый ich rozdiel. Výzva 1/ je predpokladom postúpenia a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je o tom, že banka uplatňuje svoje právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Tieto dve výzvy nemožno zamieňať, ani nijako nahrádzať a už vonkoncom nemožno tvrdiť, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 odsek 9 OZ je výzvou banky v zmysle § 92 odsek 8 zákona o bankách. Žalobca uvádza bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého klient súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči Klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané. Zastáva názor, že ustanovenie 19.16 uvedené vo VOP je neplatné z viacerých dôvodov a že žalobca sa jeho obsahu nemôže dovoliavať. Neplatnosť tohto ustanovenia vidíme z dôvodu rozporu s kogentným ustanovením § 92 odsek 8 zákona o bankách, ako aj toho dôvodu, že žalovaným ako spotrebiteľom nebolo pri podpise Zmluvy vysvetlené toto ustanovenie. Prítom ustanovenie 19.13 VOP je svojim významom veľmi dôležitým ustanovením, na čo mal byť spotrebiteľ výslovne upozornený! Ide o ustanovenie zakomponované do formulárových VOP, ktoré spotrebiteľ nemôže nijako ovplyvniť. Súčasne sa spotrebiteľ takýmto úkonom vzdáva ochrany do budúca ako aj práva udeliť, či neudeliť súhlas. Aj samotný obsah tohto ustanovenia vytvára polemiky nad tým, prečo by banka mohla potupovať bez súhlasu klienta napr. premlčané pohľadávky, prípadne budúce pohľadávky ako aj pohľadávky, ktoré nie sú ešte splatné. Vytvára sa tak priestor pre tretie subjekty (nebankovky) a tlak na spotrebiteľov, kedy napr. nebankovky tlačia na spotrebiteľov s úhradou vysokých pohľadávok napriek tomu, že tieto sú premlčané.

19. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že sa požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

22. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§53 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

23. Podľa § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. V zmysle § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

25. Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od firmy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

26. Ako vyplýva z § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ môže postúpiť pohľadávku, ale ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník).

27. Podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona o bankách, banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

28. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

29. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemeší.

30. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EH z 5. Apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

31. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

32. V predmetnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovanej privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa výhodnejšie.

33. Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 OZ reguluje aj absolútne obchody.

34. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľa sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením lex specialis s odpadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

35. Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ.

36. Súd je toho názoru, že ust. čl. III. bod 7. zmluvy o splátkovom úvere zo dňa XX.XX.XXXX, je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ zhoršuje postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, keďže výlučnou aplikáciou Obchodného zákonníka sa prakticky vylučuje použitie ust. Občianskeho zákonníka. Paušálne uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka.

37. Navyiac, súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 podľa ktorého, ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

38. Zo súdom vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu - SLSP, a.s. (banka) a žalovaný dňa XX.XX.XXXX uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému ako dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 5.900,- eur. Ďalej zo spisu vyplýva, že žalovaný sa zaviazal splatiť úver v mesačných splátkach po 117,01eur so splatnosťou prvej splátky XX.XX.XXXX. Bolo dohodnutých 120 splátok, pričom konečná splatnosť bola dohodnutá na deň XX.XX.XXXX. Žalobca aktívnu legitimáciu v predmetnom konaní odvíja od zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi SLSP, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Predmetom postúpenia mala byť pohľadávka SLSP, a.s. voči žalovanému, ktorá vznikla zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa XX.XX.XXXX.

39. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania.

40. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Najvyšší súd SR v tejto súvislosti (1Cdo/14/2017 z 24.04.2018) zdôraznil, že po doručení predmetnej výzvy v písomnej forme je ďalšou podmienkou platného postúpenia pohľadávky následné dlhšie ako 90 dňové omeškanie dlžníka so zaplatením dlhu. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013, 19Co/194/2015, 4Co/145/2014, Okresného súdu Trenčín sp. zn. 11C/233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12C/152/2014, Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C/33/2014, Okresného súdu Svidník sp. zn. 5C/430/2013).

41. V prvom rade je rozhodujúcou okolnosťou vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, a to ten, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržite omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky

banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.

42. Prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu, je písomná výzva banky dlžníkovi. Žalobca predložil súdu výzvu banky datovanú dňom 26.10.2016 na zaplatenie omeškaného dlhu z úveru adresovanú a odoslanú žalovanému dňa 02.11.2016, avšak nepredložil žiadny dôkaz o tom, že žalovanému táto výzva zo strany banky bola aj doručená.

43. Oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru právneho predchodcu žalobcu (banky) zo dňa 23.11.2016, ktoré obsahovalo výzvu na splatenie celej pohľadávky zosplatennej ku dňu 22.11.2016, bolo preukázateľne (podľa doručky) doručené žalovanému dňa 01.12.2016. Zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE medzi SLSP, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola uzatvorená dňa XX.XX.XXXX. Z uvedeného jednoznačne vyplynulo, že medzi výzvou a zmluvou o postúpení pohľadávky uplynulo 90 kalendárnych dní, ako zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky banky.

44. Súd však uvádza, že podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. ...“ Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukovú ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, tento dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Citované ustanovenie charakterizujú nasledovné aspekty: Postupiteľnosť bankovej pohľadávky; Predchádzajúca písomná výzva klientovi; Omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní po doručení výzvy; Postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní (splatné pohľadávky); Postupiteľnosť aj tretej osobe; Nevyžaduje sa súhlas klienta.

45. Súd má za to, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 odsek 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je 1) splatná (dospelé splátky), a to za predpokladu 2) písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

46. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanej príhode je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následne nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.

47. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode dlžníka. Súd preto konštatuje, že v tomto prípade neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/ zakázané. Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle §39 Občianskeho zákonníka.

48. Následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postúpenej zmluvy pre jej rozpor so zákonom, pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia súd musí prihliadať aj bez námietky, teda z úradnej povinnosti.

49. V tomto prípade teda došlo k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, a preto ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostalo do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu.

50. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

51. V zmysle § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

52. Ako vyplýva z § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

53. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Keďže žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, súd mu pri vyhlásení rozsudku priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

55. Na základe vyššie uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.